

Tager vi en ugift Assistent paa Begyndelseslønnig, vil, hvis han nu overgaar til at blive Sekretær, Forholdet stille sig saaledes:

Hidtil:	Fremtidig:
Løn	1 200 Kr.
25 pCt. Tillæg	300 —
Dyrtidstillæg*)	480 —
	1 980 Kr. $\frac{1}{2}$ Løn 1 575 Kr.

For en gift Assistent paa højeste Lønning bliver Forholdet følgende:

Hidtil:	Fremtidig:
Løn	2 200 Kr.
25 pCt. Tillæg	550 —
Dyrtidstillæg	720 —
	3 470 Kr. $\frac{1}{2}$ Løn = 2 100 Kr.

Hvis den paagældende ved Lovens Ikrafttræden kun naar til at blive Assistent, stiller Forholdet sig endnu grellere. Hans Begyndelsesløn vil være 1110 Kr. imod hidtil 1980 Kr. og hans Slutningsløn 1710 Kr. imod hidtil 3470 Kr.

Ved Bestemmelserne i Tjenestemandslovens § 1321 om personligt Tillæg for Tjenestemænd, der gaar ned i *fast* Lønning, vil der ikke tilnærmelsesvis kunne bødes paa disse Misforhold. Og selv om en Person efter Lønningsreformen opnaar omtrent samme Lønning som hidtil, er dette efter Pengenes synkende Værdi i Virkeligheden enstydigt med, at Taksten for hans Arbejde er sat ned til det Halve af, hvad det tidligere var vurderet til.

Set fra Tjenestemandens Synspunkt vil dette formentlig være en Haardhed, til hvilken man, om denne Ordning lovfæstes, forgæves vilde søge et Sidestykke i den tidligere Lovgivning om Tjenestemænds Forhold.

Men ogsaa set fra Overformynderiets Standpunkt foreligger der her en reformatio in pejus, en Forandring i forværrende Retning, der maa vække stor Betænkelighed. Det er hidtil altid hævdet fra Overformynderiets Side overfor Personalet, at en Tjenestemand, der er ansat andetsteds, hvad enten det er i et Ministerium eller i en anden Institution eller Virksomhed, maa følge Trop med sine Værksfæller i Arbejdet. Der kan, naar Arbejdet blot gøres og gøres forsvarligt, vel være Tale om at vise en saadan Lempelighed i Henseende til Kontortid, som Arbejdets Beskaffenhed tilsteder. Men allerede gennem Indholdet af den Skrivelse, ved hvilken Overformynderiet ansætter den i Personalet indtrædende, finder det Udtryk, at den paagældende skylder Overformynderiet det Arbejde, som Gerningen i Overformynderiet efter den til enhver Tid gældende Ordning medfører, uden Hensyn til hans øvrige Beskæftigelser. Skal Forholdet nu fremtidig være dette, at Overformynderiet ved Siden af sine fuldt lønnede Tjenestemænd faar et Sæt half-pay-Tjenestemænd, vil dette uundgaaelig føre med sig, at Opfattelsen af, hvad der skyldes Overformynderiet — eventuelt den Statsinstitution, i hvilken Lønhalveringen skal indtræde i Stedet for i Overformynderiet—, paavirktes i nedadgaaende Retning.

*) Naar Overformynderiets Tjenestemænd paa mindre Lønninger hidtil har oppebaaret Dyrtidstillæg, selv om de har haft anden Ansættelse i en Statsinstitution, er det sket ud fra den Opfattelse, at Principet om Uforenelighed af to Dyrtidstillæg kun tilsigtede at værne Statskassen imod at komme til at betale to Gange, — paa lignende Maade som ovenfor anført om Dobbeltbetaling af Lønninger, — medens det ikke tilsigtedes at hindre andre Institutioner i af deres Midler at yde et Tillæg, der paakrævedes ved, at ogsaa de af disse udbetalte Lønningsbeløb havde tabt en stor Del af deres Købeevne. I det væsentlige vil imidlertid de ovenfor anførte Eksempler være afgørende, selv om der ses bort fra Dyrtidstillæget.